

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.319 van 19 april 2004
in de zaak A. 110.366/X-10.555.**

In zake : Mario LISEI,
die woonplaats kiest
Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat V. TOLLENAERE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Mario LISEI op 17 september 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 juli 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het oprichten van een tuinhuis, een berging voor bijenkorven en een beperkte reliëfwijziging gelegen aan de Rotweg te Tervuren, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nrs. 26p, 26s en 26x en, bij samenhang, het besluit van 16 november 2000 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, waarbij aan verzoeker een voorstel tot vergelijk wordt geweigerd overeenkomstig artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening voor het oprichten van een tuinhuis, een berging voor bijenkorven en een beperkte reliëfwijziging op hetzelfde perceel;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de beschikking van 17 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. KNAEPEN die, loco Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat V. TOLLENAERE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 27 mei 1998 de regularisatievergunning aanvraagt voor het oprichten van een tuinhuis, een berging voor bijenkorven en een beperkte reliëfwijziging gelegen aan de Rotweg te Tervuren, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nrs. 26p, 26s en 26x; dat de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur op 16 november 2000 aan verzoeker het vergelijk in de zin van artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - heeft geweigerd en derhalve het in artikel 158, § 2, tweede lid, D.R.O. bedoelde certificaat niet werd opgesteld; dat dit de tweede bestreden beslissing is; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 6 juli 2001 het hoger beroep verwerpt van verzoeker tegen de beslissing van 2 maart 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarbij de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het oprichten van een tuinhuis, een berging voor bijenkorven en een beperkte reliëfwijziging op het hiervoor vermelde perceel; dat dit de eerste bestreden beslissing is;

Overwegende dat verzoeker wat de eerste bestreden beslissing betreft, in zijn laatste memorie met betrekking tot zijn belang stelt wat volgt :

"Overwegende dat bij Decreet van het Vlaamse Parlement van 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), inwerkingtreding op 23 maart 2002 (art. 10 van hetzelfde decreet) artikel 159 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening werd gewijzigd en meer bepaald de verplichting dat een certificaat werd opgesteld zoals bepaald in het toenmalige artikel 158 van het decreet van 18 mei 1999 werd opgeheven;

(...)

Dat door de onmiddellijke inwerkingtreding van de procedurewetten de Raad het belang van eiser moet beoordelen volgens de thans geldende wetgeving en niet volgens de oude regeling; dat doordat de wetgever of de decreetgever een nieuwe wet of decreet aanneemt hieruit het vermoeden volgt dat hij afstand doet van zijn oude regeling om redenen die hem eigen zijn en hij wenst dat de nieuwe regeling onmiddellijk wordt toegepast, ook op toestanden die ontstaan zijn onder de oude wet.

Dat bijgevolg verzoeker geen belang heeft verkregen in de loop van de procedure, doch geacht wordt steeds het vereiste belang gehad te hebben, nu de vereiste van het opstellen van een certificaat is komen te vervallen.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat het belang van verzoeker bij een annulatieprocedure reeds moet aanwezig zijn bij het instellen van het beroep;

Overwegende dat de eerste bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat verzoeker hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat de ambtshalve opgeworpen exceptie van niet-

ontvankelijkheid gegrond is; dat het beroep tegen de eerste bestreden beslissing niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wat de bevoegdheid van de Raad van State betreft, in zijn verzoekschrift betoogt dat de weigering van het vergelijk uitgaat van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur die beschouwd kan worden als een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de weigering van vergelijk een uitvoerbare administratieve rechtshandeling is daar zij rechtsgevolgen teweegbrengt zonder dat de inbreng van een rechterlijke instantie te dezen is vereist, dat de artikelen 158 en 159 D.R.O. een koppeling introduceren tussen het vergelijk enerzijds en de regularisatievergunning anderzijds, dat aangezien het niet meer mogelijk is een regularisatievergunning te verkrijgen zonder eerst een vergelijk te verkrijgen, moet worden afgeleid dat de Raad van State bevoegd is kennis te nemen van de onwettigheidsgrievens ten aanzien van de weigering van vergelijk;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij wege van exceptie de onbevoegdheid van de Raad van State aanvoert om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een weigering van vergelijk, thans de tweede bestreden beslissing;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert wat volgt :

"(...)

De procedure tot weigering van vergelijk is volledig administratief. Er is op geen enkel moment een Rechtbank die terzake tussenkomt of enige controlebevoegdheid heeft. De stedenbouwkundige inspecteur beslist eenzijdig, zonder dat verzoekende partij daarin tussenkomt of wordt aangeboden tussen te komen.

2. Ofwel is het vergelijk in het huidige decreet niets anders dan de 'transactie' van het gecoördineerde decreet en dan heeft de weigering van vergelijk of transactie geen enkel gevolg voor de regularisatievergunning.

Ofwel heeft het vergelijk wel gevolgen voor de regularisatievergunningsprocedure - en dit wordt zo beweerd door de Minister en gecontesteerd door verzoekende partij (zie de grond van de zaak : de eerste twee middelen) - en heeft het niet louter betrekking op de publieke vordering en behoort het niet louter meer tot de gerechtelijke procedure. Het nieuwe vergelijk is als weigeringsmotief van de regularisatievergunning een administratieve rechtshandeling, die op meer betrekking heeft dan de publieke vordering en de gerechtelijke procedure inzake herstel. In die mate is het nieuwe vergelijk dan wel aanvechtbaar en in die mate wordt het ook aangevochten door verzoekende partij (zie de eerste twee middelen).

3. Verzoekende partij kan een wettig voordeel halen uit de vernietiging van de weigering tot vergelijk en van de bestreden ministeriële beslissing. Dat voordeel bestaat erin dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om een regularisatieaanvraag in te dienen, zonder dat deze onmiddellijk stopgezet wordt";

Overwegende dat verzoeker en de verwerende partij in hun laatste memories niets wezenlijks toevoegen aan hetgeen zij reeds hebben uiteengezet;

Overwegende dat uit artikel 158, § 1, laatste lid, D.R.O. (thans : artikel 158, laatste lid, D.R.O.) volgt dat, bij gebreke aan definitief geworden vergelijk - thans transactie geheten -, de overtreder in beginsel blootgesteld blijft aan strafrechtelijke vervolging voor de wederrechtelijk uitgevoerde werken of verrichte of voortgezette handelingen of wijzigingen en de overheid bevoegd blijft hieromtrent één van de in artikel 149, § 1, D.R.O. bepaalde herstelmaatregelen te vorderen voor de bevoegde rechter van de rechterlijke orde; dat hieruit volgt dat de weigering tot het verlenen van "het vergelijk", op welk tijdstip dit ook plaatsvindt, hoe dan ook betrekking heeft op de uitoefening van de publieke vordering en op de vervolging van het herstel van het bouw misdrijf en dus behoort tot de gerechtelijke procedure, zodat alleen de rechter van de rechterlijke orde bevoegd is om kennis te nemen van betwistingen daaromtrent; dat de rechtsmacht van deze rechter die van de Raad van State uitsluit; dat de omstandigheid dat op het ogenblik van de thans bestreden beslissing, de beslissing inzake het vergelijk een noodzakelijke - doch niet voldoende - voorwaarde was in een administratiefrechtelijke procedure tot het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet volstaat om de Raad van State bevoegd te maken kennis te nemen van betwistingen omtrent deze weigering van vergelijk; dat ook de omstandigheid dat deze weigering van vergelijk een eenzijdige administratieve rechtshandeling zou zijn, uitgaande van een administratieve overheid, op zich niet volstaat om tot de bevoegdheid van de Raad van State te kunnen besluiten; dat de argumentatie van verzoeker dat hij een wettig voordeel kan halen uit "de vernietiging van de weigering tot vergelijk en van de ministeriële beslissing", betrekking heeft op de gevolgen eigen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat aan het voorgaande afbreuk wordt gedaan; dat het de Raad van State niet toekomt van het beroep tot nietigverklaring van de weigering van vergelijk kennis te nemen; dat de exceptie van de verwerende partij wordt aangenomen; dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien april 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.